

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **Ch. M.**,
nar.,
státní příslušnost: Indická republika,
bytem v ČR;

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. OAM-117/ZA-ZA11-HA10-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřípustnost byla shledána

v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobce namítá porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dostatečně s ohledem na okolnosti případu, porušení § 50 odst. 3 – 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí nemá zákonem požadované náležitosti, § 25 písm. i) zákona o azylu, protože řízení nemělo být zastaveno, § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce uváděl relevantní skutečnosti, § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť v případě návratu do Indie hrozí žalobci pronásledování z důvodů, které uvedl ve správním řízení, a které nebyly žalovaným vůbec posouzeny, a porušení § 14a zákona o azylu z důvodu, že v případě návratu do Indie žalobci hrozí vážná újma, přičemž žalovaný ani tento fakt nezohlednil.
3. Žalobce uvádí, že byl stoupencem politické strany BJP, díky čemuž byl bezprostředně ohrožen na životě, kdy jej pronásledovali přívrženci opačné strany politického spektra. Ze stejného důvodu mu hrozí vážná újma včetně porušení mezinárodních závazků, neboť v případě návratu do Indie s ním bude nelidsky zacházeno ze strany odpůrců jeho politické strany. Žalobce trpí plicním onemocněním, přičemž léčba onemocnění by nebyla v případě návratu do Indie dostupná, tím by mohlo dojít k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný se těmito skutečnostmi dostatečně nezabýval a pouze konstatoval, že žalobce neuvedl relevantní nové skutečnosti.
4. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. Žalobce dle něj uváděl naprosto stejné motivy jako v průběhu řízení o žádosti první. Od doby, kdy byla meritorně posouzena žalobcova předchozí žádost o mezinárodní ochranu, nedošlo v Indii k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která by svědčila o tom, že by jmenovaný mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti ve vztahu k uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu jmenovaného z vlasti a obav z návratu. K tvrzení, že byl žalobce v Indii stoupencem politické strany Bharatiya Janata Party (BJP), přičemž mu hrozí vážná újma ze strany stoupenců opoziční politické strany, žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla jmenovanému známa již během řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž měl možnost a povinnost ji správnímu orgánu sdělit. Vzhledem k tomu, že jmenovaný v rámci předchozího řízení výslovně uvedl, že se o politiku nezajímá, správní orgán toto tvrzení považuje za účelové. K tvrzení jmenovaného, že trpí plicním onemocněním, přičemž by mu v Indii nebyla poskytnuta odpovídající léčba, správní orgán uvádí, že se k žalobcovým zdravotním problémům dostatečně vyjádřil již v rámci předchozího řízení.
5. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. K žádosti žalobce uvedl, že je podporovatelem strany BJP asi od roku 2008. Nejsou u nich členské průkazy, když někdo kandiduje, ostatní jej podporují, přičemž žalobce byl právě

takovým podporovatelem. Od té doby, co je v ČR, již nijak politicky aktivní není. Je svobodný a bezdětný. Indii opustil v roce 2014, vycestoval do Prahy. Cestoval na základě českého víza za účelem zaměstnání, od té doby je zde nepřetržitě. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že má dýchací problémy, potíže s plícemi, toto uváděl již v minulém řízení. O mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení. Má zdravotní problémy, se kterými se v ČR léčí. Dále má problémy politické. Opoziční strana jej chce zabít. Jsou u nich dvě strany, které se chtějí vzájemně zničit. V období od 2009 do 2012 jej přívrženci opoziční strany napadli a poranili rameno. Problémy začaly v roce 2006 nebo 2007. Kdykoli se vracel ze zahraničí, tak jej napadli. Jiné důvody nemá. K dotazu, zda tyto skutečnosti uváděl v předchozím řízení, sdělil, že se o tom pouze zmínil. Ke konstatování správního orgánu, že byl poučen o tom, že je povinen uvést všechny skutečnosti ohledně mezinárodní ochrany, sdělil, že na politiku se jej nikdo neptal. K doplnění žalovaného, že v původním řízení výslovně sdělil, že o politiku se nezajímá, uvedl, že toto by říci nemohl.

7. Do protokolu o seznámení s podklady ze dne 5. 8. 2020 žalobce uvedl, že se k jejich obsahu nechce vyjadřovat. Shromážděné zprávy dle něj hovoří o obecné situaci v zemi, skutečný stav ale není podle něj takový, jak je uvedeno. Nic doložit nechce. Dále uvedl, že jeho život je v ohrožení, neboť byl představitel opoziční strany BJP. Pokud by se do země vrátil a viděli by jej lidé ze strany BJD, tak by jej zabili.
8. K první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že žádné politické přesvědčení nemá, o politiku se nezajímá. Zmiňoval zdravotní obtíže, v roce 2015 podstoupil operaci plic, ohledně toho navštěvuje lékaře a bere léky. Užívá také léky na zažívání. Hlavní důvody podání žádosti jsou důvody zdravotní. Tyto problémy se nedají v Indii léčit. Dalším důvodem je, že má v ČR dluhy. Při pohovoru upřesnil detaily ohledně svého zdravotního stavu. Dále uvedl, že v ČR měl dlouhodobý pobyt za pracovním účelem. Kvůli zdravotním obtížím musel opustit práci, další již nedostal. Situace je taková, že neměl pojištění, protože neměl zaměstnání a lékaři jej v takovém případě neošetří. Kvůli tomu, že nebyl zaměstnán a nepracoval, mu také neprodloužili pobytové oprávnění. V Indii by se léčit nemohl, neboť tam je tato léčba placená a on nemá peníze. Nemohla by mu v tomto pomoci ani rodina. Když byl na operaci a nemohl pracovat, půjčil si peníze, poslal také nějaké na operaci otce, celkem asi 150 000 Kč. Částku by chtěl splatit tak, že zde bude opět pracovat. V Indii by sice mohl také pracovat, ale neměl by tam zajištěnou zdravotní péči. K dotazu, jestli měl v Indii nějaké problémy, uvedl, že tam neměl dobrou práci, proto odjel pracovně do zahraničí. Chtěl by získat azyl, aby měl zdravotní pojištění a mohl pokračovat v léčbě, aby získal dobrou práci a zaplatil dluhy.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s., soud jednání nepovažoval za nutné a účastníci řízení jej též nepožadovali.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“

12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
14. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Jelikož se jednalo o opakovanou žádost žalobce, žalovaný nejprve zjišťoval její přípustnost. Žalovaný si opatřil dostatek adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Rozhodnutí proto není nezákonné a soud neshledal deficit v postupu žalovaného a nedošlo ani k žádnému z tvrzených porušení ustanovení právních předpisů.
15. Žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobce z tvrzení, která uvedl při pohovoru a v průběhu řízení. Skutkové okolnosti byly řádně zjištěny.
16. Jádrem námitek žalobce je jeho nesouhlas s tím, že jeho opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení proto zastavil. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí, neboť podle něj tím žalovaný porušil uvedená ustanovení zákona o azylu. Důvody pro takový postup zde podle něj nebyly, neboť splňuje podmínky dle § 12 a § 14a zákona o azylu, hrozí mu nebezpečí pronásledování či vážné újmy. Žalobce trvá na tom, že uvedl nové relevantní skutečnosti.
17. Soud úvodem konstatuje, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: „Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“
18. Aby tedy mohla být žádost žalobce meritorně posouzena, bylo třeba, aby, žalobce uvedl, nebo aby se v jeho případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní.

19. Soud úvodem konstatuje, že žádná z žalobcem uvedených skutečností nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem o azylu, neboť všechny skutečnosti, které žalobce při opakované žádosti sdělil, mu nutně musely být známy již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak podotkl i správní orgán, je povinností žadatele, aby k žádosti sdělil všechny skutečnosti, které považuje za relevantní. Pokud tak žalobce neučinil, pak pouze jeho vlastním zaviněním nebyly předmětem zkoumání. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži. Nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
20. Žalobce k první žádosti uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl nijak politicky aktivní. Neuvedl ani jakýmkoli náznakem či zmínkou v průběhu celého prvního řízení nic, co by mohlo správnímu orgánu zavdat příčinu k tomu se na jeho politickou činnost dále ptát. Z tohoto důvodu mu proto žalovaný otázky v tomto směru v řízení o první žádosti ani blíže nekladl. K dotazu žalovaného v řízení o první žádosti, zda žalobce zaznamenal v zemi původu nějaké problémy, žalobce pouze sdělil, že měl špatnou práci a odjel proto pracovně do zahraničí. I z tohoto mohl správní orgán mít za potvrzené, že není důvod dále blíže zkoumat politický kontext žádosti.
21. Sám žalobce v údajích k žádosti výslovně potvrdil, že důvody žádosti jsou stejné jako v minulém řízení. Navíc nově doplnil údajné politické problémy. Jak bylo uvedeno, je povinností žalobce uvést všechny rozhodné skutečnosti. Nelze je uvádět bez dalšího až v řízení o opakované žádosti. Při poskytování údajů ke druhé žádosti byl žalobce správním orgánem na tuto povinnost upozorněn. K dotazu, z jakého důvodu dříve neuváděl žádné politické důvody podání žádosti, žalobce sdělil, že toto by nemohl říci. Tímto prohlášením tak navíc sám znedůvěřehodnil svou vlastní původní výpověď. Žalobce též uvedl, že od příjezdu do ČR již politicky aktivní není. Do ČR přijel v roce 2014, tedy není nijak politicky aktivní již přibližně 6 let. O to více jsou jeho tvrzení méně pravděpodobná.
22. Ze spisového materiálu o první žádosti vyplývá, že žalobce původně na území ČR vycestoval s cílem výkonu zaměstnání, kdy rovněž uvedl, že v Indii měl s nalezením práce problém. Původně zde měl pobývat legálně, avšak situace se změnila poté, co byl nucen v důsledku onemocnění práce zanechat, a poté měl potíže najít jinou. Následně neměl uhrazeno zdravotní pojištění, nemohl pracovat a byl nucen se zadlužit, aby mohl řešit svou léčbu. Tento příběh žalobce dokládá, že pravým důvodem opuštění vlasti žalobce nebyly politické potíže, ale ekonomické motivy, které v žádném případě nejsou azylově relevantní.
23. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že v jednání žalobce lze shledat znaky účelovosti s cílem zajistit si na území ČR legální pobyt. Soud nepovažuje za pravděpodobné, že pokud by problémy v souvislosti s údajnou politickou činností žalobce vnímal skutečně vážně, že by je dříve neuváděl vůbec, ani se o nich jakkoli nezmínil. Žalobce navíc i ke druhé žádosti své

obavy vyjádřil ve značně obecné rovině, kdy konstatoval problematický vztah politických stran v zemi původu, přičemž toto se jej mělo týkat tak, že jako přívrženec jedné ze stran byl údajně napaden opozicí. I kdyby však žalobce uvedl zmiňované informace detailněji, nemohlo by to nic změnit na tom, že měl a mohl tyto skutečnosti zmínit již dříve.

24. Pokud jde o tvrzení ohledně špatného zdravotního stavu, pak s těmito skutečnostmi se žalovaný vypořádal již v řízení o první žádosti žalobce, které bylo pravomocně skončeno, přičemž žalobce proti němu nebrojil žalobou. Žalovaný se v rozhodnutí o první žádosti rovněž odpovídajícím způsobem vypořádal s tvrzeními žalobce ohledně jeho finančních problémů.
25. Žalovaným nebyla ani žádná relevantní nová skutečnost zjištěna. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobce na straně 4 a 5 rozhodnutí, kdy se zaměřil na situaci politických stran v Indii. Vycházel z aktuálních podkladů v době této žádosti, které uvedl na straně dvě rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. [1 Azs 105/2008](#) – 81 uvedl: „*[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Také těmito požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Žalovaný mimo jiné z podkladů zjistil, že strana BJP, jejímž stoupencem má žalobce být, je dlouhodobě v zemi jednou z vládnoucích stran, proto uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že jde o stranu opoziční lze i v tomto ohledu považovat za nedůvěryhodné. Žalobce sice při seznámení s podklady uváděl, že skutečná situace v Indii je odlišná od stavu zjištěného žalovaným, avšak svá tvrzení formuloval pouze obecně bez vztahu ke svému případu. K podkladům nic doplnit nechtěl.
26. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobcem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů odchodu z vlasti ani prezentovaných obav z návratu, žádná z tvrzených skutečností nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl v Indii čelit pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřipustnou, meritorně se jí nezabýval. Námitky ohledně toho, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu jsou proto nedůvodné.
27. Je též třeba poukázat na skutečnost, že o první žádosti žalobce bylo rozhodováno v listopadu 2019, kdy žalobce nepodal proti tomuto rozhodnutí žalobu. O mezinárodní ochranu požádal podruhé v únoru 2020, rozhodnuto o jeho žádosti bylo v srpnu 2020. Mezi oběma žádostmi žalobce tedy uběhl velmi krátký časový úsek. Žalobce si musel být vědom toho, že pokud neuvede žádné relevantní skutečnosti, bude jeho žádost nepřipustná. Jestliže jako řešení zvolil, že účelově nově připojil politické důvody v rozporu s původním tvrzením, že nemá žádné politické přesvědčení, pak takový postup nemohl mít šanci na úspěch. Žalovaný správně posoudil, že žádná z nových skutečností není důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti.
28. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011-96](#): „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost*

opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Všechny požadované náležitosti rozhodnutí žalovaného splňuje. Žalobce žádné relevantní nové skutečnosti neuvedl, takové skutečnosti nebyly ani v průběhu řízení zjištěny a v zemi původu nedošlo od původního rozhodnutí k zásadním změnám, a to mj. též proto, že mezi oběma žádostmi uběhla pouze krátká doba.

29. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
30. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. prosince 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce